

?Per la independència, cap a la decadència

Sol passar sovint. A la recerca de grans objectius, es perd el progrés quotidià, sobretot si els objectius eren inassolibles, a més de perjudicials, pel conjunt del país i la seva gent.

Hem deixat enrere el procés, tot i que alguns el volen mantenir, en una mena d'UCI, a l'espera d'algun medicament miraculós que el ressusciti. Poden esperar i confiar en miracles, però el que tenim ja ben palpable és la profunda decadència de Catalunya, respecte altres territoris d'Espanya i ja no diguem de la UE.

Tots els indicadors que marquen la riquesa i activitat d'un territori han sofert caigudes importants, en els deu anys de procés. Al principi, molt lentament, en els darrers quatre anys de forma molt accelerada, fins el punt de perdre uns quants llocs, en el rànquing autonòmic.

I com sol passar, aquesta decadència, ha enfortit regions properes que esperaven l'ocasió per a treure el cap. La més beneficiada, sense cap mena de dubte, ha estat Madrid, per l'efecte xuclador d'inversions i capitalitat, però tot seguit ve la Comunitat Valenciana, que ha estat a l'aguait de tot el que volia marxar de Catalunya per anar a un altre lloc. Han posat catifes i abraçades, allà on havien trobat males cares i entrebancs. Cosa semblant ha fet Aragó, tercera regió beneficiada per la decadència catalana.

Aquesta realitat mostra com de difícil és construir un prestigi, unes condicions, unes infraestructures, equipaments i serveis, i com de fàcil és tirar per terra tot l'aconseguit al llarg de molts anys d'esforços. I les decadències es reforcen, quan troben condicions similars, en institucions properes.

La decadència de Catalunya, és la decadència de la capital, Barcelona. No li ha provat gens el canvi, amb una alcaldessa i un equip, totalment inadequats per entomar els reptes d'un present molt complicat, arreu del món. Aquí es troben a faltar, alcaldes del passat, capaços d'engrescar i encapçalar moviments ciutadans, empresarials i institucionals per situar-la al capdamunt de les capitals mundials.

Agradi o no aquesta és la realitat que tothom pot contrastar amb dades objectives, procedents de totes les agències, de casa i de fora. Si aquesta és la realitat, toca fer-hi front, a no ser que alguns creguin que inventant-ne una altra o emmascarant-la, n'hi ha prou per anar tirant. El conformisme, i encara menys la falsedat, serien nefastos per a sortir del pou on ens trobem.

La solució passa per canvis profunds, en els objectius, i per la gestió de la cosa pública, oblidant objectius impossibles i clarament negatius i centrar-se en la pura realitat. Hi ha molt per fer, i molt per salvar, si ens posem les piles i aconseguim sintonia amb el govern central i la UE.

Opcions de recuperar passos perduts en tenim, però sense enganys ni mediocritats. Prou danys han produït com per continuar pel mateix camí.